

ATRASK SAVE SAVANORIAUDAMAS!

Žurnalistė Austėja Pupelytė dalijasi savo patirtimi ir įžvalgomis apie savanorystės galimybes.

Sveikas, skaitytojai! Na ką, atostogos jau ant nosies, kuo teks užsiimti? Turiu Tau pasiūlymą: gal pasavaniaujam?! Į savo užimtą kelionių ir poilsio ant sofos grafiką įtrauk ir pagalbą kitiems! Žinau, tema jau nuvalkiota ir tikriausiai milijoną kartų aptarta su mokytojais ir klasių vadovais, tačiau leisk man suteikti Tau kolegos mokinio perspektyvą! Šiomet man teko savanoriauti dviejose įstaigose – Nacionaliniame Kauno dramos teatre ir Žaliakalnio dienos centre. Savanoriaudama atradau tokią savo pusę, kokios nežinojau turinti. Priklausydama Nacionalinio Kauno dramos teatro savanoriams atradau meilę teatrui. Ne tik sužinojau, kokie vaiduokliai slepiasi NKDT mažojoje salėje, bet ir supratau, kur slypi teatro magija. Pažiūrėjau beveik kiekvieną teatro spektaklį (savanoriaudamas spektaklyje ji gali žiūrėti nemokamai!), įsimylėjau kas antrą teatro trupės aktorį, susidraugavau su rūbinės darbuotojais ir net pradėjau svarstyti apie režisierės karjerą! Savanorystė teatre ne tik puošia Tavo CV ir įvairias atrankines anketas, bet ir padeda pamilti meną bei atrasti kitokią dalį savęs. Kita įstaiga, kurią pradėjau vadinti namais, Žaliakalnio vaikų dienos centras. Tai vieta, kurioje vaikai iš socialiai remtinų šeimų ar turintys kitų socialinių problemų randa prieglobstį. Čia jie eina po pamokų. Kartu darome namų darbus, šoka-

MIELI SKAITYTOJAI,

pristatome jums naująjį laikraščio LSMU'kas numerį! Tiesa, šiek tiek kitoki, nei esate įpratę skaityti... Bet, tikimės, paliksiantį įspūdį. Reikėtų pasakyti, kad pokytis prasidėjo dar ankstyvą šių mokslo metų rudenį, kai gimnazijos Žurnalistų klubas laimėjo galimybę bendradarbiauti su LRT. Visą pusmetį komanda tobulino savo įgūdžius, lankėsi LRT studijoje ir konsultavosi su mentorėmis Eimante Juršėnaite bei Domante Platūkyte. Šiandien žurnalistės pateikia jums savo darbo rezultata. Šiame numeryje kviečiame jus žvilgtelti į mokytojų portretus, pajusti kelionių magiją (juk tuoj atostogos!), pasidomėti savanorystės galimybėmis ir atrasti kūrėjų pasaulį. Malonaus skaitymo! Ir iki pasimatymo rudenį...

Žurnalistų klubo komanda

me, žaidžiame, švenčiame, kartu juokiamės ir kartu liūdime. Savanoriaudama dienos centre supratau, ką reiškia užtarnautas vaiko pasitikėjimas ir jo meilė. Išmokau greitai reaguoti kritinėse situacijose ir jas spręsti. Dar labiau pamilau pedagoginio pobūdžio darbą, pajutau empatijos, rūpesčio ir elementarios pagalbos kitiems svarbą. Čia ir atradau, o gal geriau sakyti supratau, savo pašaukimą. Būsiu psichologė. Padėsiu tiems, kurie negali padėti sau. Žinoma, pasakyti lengviau nei padaryti. Tikriausiai kyla milijonas klausimų: kaip pasirinkti? Nuo ko pradėti? Kur kreiptis? Į visus klausimus atsakyti nepajėgsiu, bet kelis patarimus duoti galiu. Pirmas ir svarbiausias – savanorystės vietą rinkis atsižvelgdamas į tai, kas Tau patinka. Mėgsti sportą? Savanoriauk krepšinio rungtynėse. Myli

gyvūnus? Rinkis augintinių prieglaudą. Dievini gyvūnų muziką? Dirbk koncertuose. Myli vaikus? Savanoriauk dienos centre. Turime milžinišką pasiūlą įstaigų ir renginių, kuriems reikia savanorių komandos. Tau reikia pasidomėti ir prisijungti. Tiesa, gali kilti klausimas, kaip tai padaryti. Jei mokaisi 11-oje arba 12-oje klasėje, kreipkis į jaunimo savanorišką tarnybą. Stodamas į aukštąją mokyklą, už savo triušą galėsi gauti papildų balų – net 0,25 balo. Na, o jei papildomi balai Tau nesvarbūs, tiesiogiai rašyk ar skambink įstaigai, kurioje nori savanoriauti, arba pildyk renginių organizatorių skelbiamas savanorių anketas. Taigi, viskas, ko reikia, kad taptum savanoriu – iniciatyva. Rodyk ją, ieškok sau tinkamos įstaigos ir pradėk savo nuoširdžios pagalbos ir pažinimo kelionę. Ir pažadu Tau – nesigailėsi!

KELIONĖS PAKEITĖ MANO GYVENIMĄ

Žurnalistė Kamilė Leščiuikaitė rubrikoje „Kelionių magija“ pateikia interviu su keliautoja Meda, socialiniame tinkle „Instagram“ žinoma kaip varle.keliauninke. Meda kuria savo kelionių dienoraštį, dalijasi kelionių įspūdžiais, patarimais keliaujantiems žmonėms bei nuostabiais vaizdais. Kaip teigia pati Meda, ji „šokinėja nuo šalies ant šalies ir pasakoja, kaip keliauti aplink pasaulį pigiai“.

Nuotraukos – iš asmeninio keliautojos archyvo

Kokius iššūkius tenka įveikti planuojant keliones?

Kadangi turiu nemažai patirties, neįveikiamų iššūkių nebebūna, tiesiog gal jau pripratau prie jų. Man patinka iššūkiai, kai jų nebūna, man būna neįdomu. Bet visko pasitaiko. Būna, nerandu vietų, kur gyventi, kurios atitiktų mano biudžetą, ir panašiai. Bet daugiau iššūkių tenka kelionės metu, o ne ją planuojant.

Kaip atrandi laiko keliauti per mokslo metus?

Kaip kažkas atranda laiko būreliams po mokyklos, taip ir aš atrandu. Aš tikiu, kad įmanoma rasti laiko viskam, kam tik tu nori. O jei nesugebi atrasti, vadinasi, arba pakankamai nenori, arba per mažai stengiesi. O aš randu laiko, nes išmokau protingai ir sąmoningai planuoti laiką. Be abejo, kartais tenka ir kažką paaukoti. Gana dažnai mokausi ir keliaudama, *layoveriai* arba ilgi skrydžiai irgi būna išnaudoti mokymuisi. Na, o grįžusi tiesiog mokausi dvigubai daugiau, kad pasivyčiau.

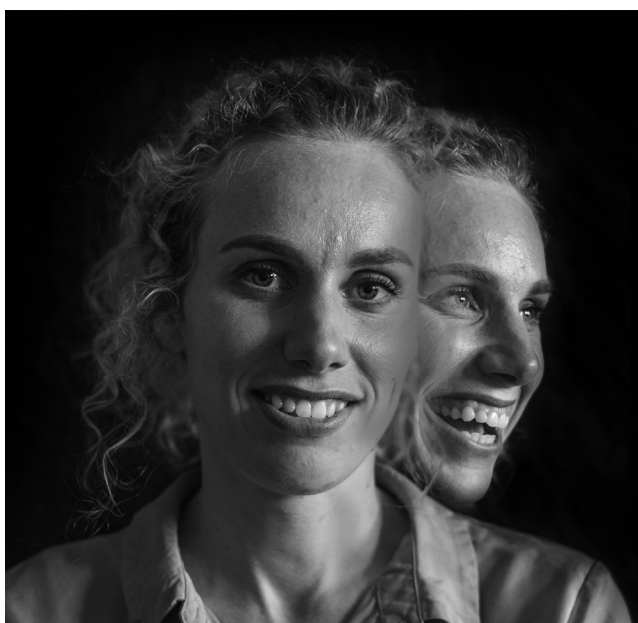
MOKYTOJŲ PORTRETAI

Žurnalistė Viltė Kazlauskaitė paruošė rubriką „Mokytojų portretai“. Mokytojai kasdien su mokiniais dalijasi savo patirtimi ir žiniomis, tačiau nedaugelis susimąsto, kiek pomėgių, netikėtų veiklų, paslapčių ir svajonių jie turi. Keletą mokytojų Viltė pakvietė į pokalbį ir uždavė „nepatogių“ ir intriguojančių klausimų. Taigi, pateikiame jums kelių drąsiausių gimnazijos mokytojų portretus!

EGLĖ MILČĖ

Kaip ir kiekviena fizikė, kuratorė Eglė norėtų išgerti kavos su Albertu Einšteinu. Tačiau mokytoja taip pat svajoja apie šuolį su guma, o galbūt netgi apie galimybę ateityje vairuoti motociklą ar suvaidinti kokiame nors fantastiniame filme apie kosmosą. Kalbant apie filmus, kuratorė taip pat paminėjo, kad norėtų susitikti su Geležiniu žmogumi.

BRIGITA BUDRIŪTĖ

Kuratorė Brigita, visus pasitinkanti plačia šypsena, iškart prisipažįsta, kad jai itin nesiseka vairuoti automobilį, ir pasidalija mintimi, kad ateityje norėtų išbandyti banglenčių sportą. Taip pat siūlo visiems sveikai maitintis ir atsisakyti vieno produkto – virtų kiaušinių. O jeigu pati būtų daržovė, norėtų būti morkytė.

RAMINTA SVIDINSKAITĖ

Kurį laiką biologijos mokytoja Raminta dirbo Botanikos sode, todėl gerai išmano apie augalus. Paklausta, kokių augalų ji norėtų tapti, pateikė neįprastą atsakymą – sauląšarę. Be to, jei neegzistuoję pinigai ir laikas, mokytoja atsakė, kad daug miegotų, klausytųsi savo mėgstamos grupės „Zelan Agurtu“ arba iš naujo peržiūrėtų savo mėgstamiausius filmus – „Princess Mononoke“ bei „Castaway on the Moon“.

NINA BLANCHARD

Visi žino, kad prancūzų kalbos mokytoja – linksmas ir nuoširdus žmogus. Save ji mato kaip Phil Dunphy iš seriale „Modern family“. Juokaudama mokytoja teigia, jos laidotuvisė tikrai grotų vakarėlių muziką, nes ji mėgaujasi gyvenimu. Galbūt būtų galima išgirsti net ir mokytojos mėgstamą grupės „Imagine Dragons“ dainą „Follow you“.

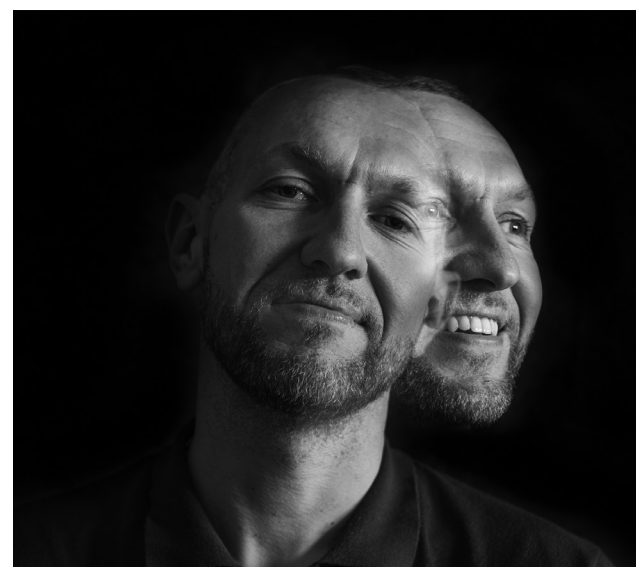
GITANA LIAUDINSKIENĖ

Lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja Gitana svajoja, jei tik turėtų galimybę, susitikti ir pasikalbėti su Ernestu Hemingvėjumi, Kristina Sabaliauskaite ir Kristijonu Donelaičiu. Jeigu būtų laivo kapitonas, pavadintų jį „Jamam“. Turbūt plaukdama juo klausytųsi savo mėgstamos grupės „G&G Sindikatas“ dainų. Mokytoja taip pat domisi sodininkyste, kaip pati sako: „Rudenį būčiau šermukšniu, pavasarį – sedula, vasarą – liepa, o žiemą tikriausiai būčiau eglė.“

SVETLANA ŠUKIENĖ

Anksčiau kuratorė Svetlana dirbo lietuvių kalbos mokytoja. Atodėl paklausus, su kokių rašytoju norėtų susitikti, ji logiškai pasirinko Balį Sruogą. Be to, jai neįtikėtina gerai sekasi gaminti, o mėgstamiausias kuratorės desertas yra medaus tortas, prie kurio, žinoma, tinka ne kartą matytas filmas „Tobulas jausmas“ („Perfect sense“). Kuratorė yra kačių mylėtoja, tačiau paklausus, kokį egzotinių gyvūnų pasirinktų, ji paminėjo papūgą, mat ši galėtų tapti puikia pokalbių drauge.

MARIUS DIMŠA

Kuratorius domisi krepšiniu, bet, jei dalyvautų žiemos olimpinėse žaidynėse, norėtų varžytis ledo ritulio rungtyje. Taip pat svajoja išsilaikyti motociklo teises bei apie šuolį parašytu. Tiesa, kartais renkasi ir ramesnį laisvalaikio praleidimo būdą – žiūri filmus. Paklaustas, kokiame filme norėtų vaidinti, įvardino „Trenerį Karterį“ („Coach Carter“). Taip pat paminėjo, kad norėtų susitikti su fantastiniu veikėju Mario Bros. Na, o jeigu kuratorius būtų laivo kapitonas, pavadintų jį dukros vardu – Ana Marija.

KŪRĖJŲ PAVEIKSLAI

TYLĖTI NEGALIMA RĖKTI

Noriu, kad mane suprastumėte, todėl prisistatysiu. Esu Miglė, rašau, groju, vaidinu, tyliai dainuoju. Ir man nepatinka, kai į menininkus žiūri stereotipiškai: menininkai yra palaída bala; jie nenori mokytis; jiems svarbu užsiimti tik bohemiškomis veiklomis. Mūsų gimnaziją baigė ir dar dabar mokosi daug kūrybinį kelią pasirinkusių žmonių.

Aš jaučiu poreikį kalbėti apie menininkus vien dėl to, kad jų kartais nesupranta, nes dažniausiai jie nesupranta savęs, kad jų nevertina ir stato į rėmus. Nesakau, kad mūsų gimnazijos taisyklės yra rėmai, tačiau, norint leisti menininkams žydėti, reikia juos laistyti. Taip, mes esame Lietuvos sveikatos mokslų universiteto gimnazija, kurioje dėmesys kreipiamas į akademinį pasiekimą, gamtos mokslus, tačiau manau, kad turėtume turėti daugiau veiklų, būrelių ir sąlygų meniškiesiems mokiniams. Tokių žmonių yra daugiau, nei matome. Norėčiau pasidžiaugti, kad meniški moksleiviai daug dėmesio skiria mokslams, o išprususių menininkų mažai. Visada reikia atrasti balansą tarp mokslų ir vidinio pasaulio. Ir neleisti sau pasiekti ribos, nuo kurios nebegalima atsispirti. Šito linki visiems moksleiviams – išgirsti save tada, kai viduje rėkia. Maironis yra pasakęs: „Manyje gaudžia visas pasaulis.“ Manau, kad romantikų nusivylimas gyvenimu atsirado dėl to, kad jų niekas nesuprato. Galiu tik paantrinti ir papildyti, kad menininkų širdyse užsilaiko visos pasaulio negandos, jie kuria iš skausmo. Mano gražiausi tekstai ir eilėraščiai parašyti tada, kai labiausiai skaudėjo sielą. Ai, man dar kartais skauda gyvenimą. Ir čia nieko nekomentuosiu, o paliksiu vietos interpretacijai. Nes jūs esate protingi humanistai. Dažnai pati pajaučiu, kad aplinka gesina ugnelę, kurią aš taip saugau. Ji nėra amžina, ji iš niekur neatsiranda, ją reikia uždegti ir kurstyti. Todėl

Viltės Kazlauskaitės nuotr.

labai skauda, kai ji nėra vertinama ir jos niekas nepadedą saugoti. Juk tai, ką mes sukuriame, turi didžiausią išliekamąją vertę. Mes galime užauginti būsimus garsius muzikantus, aktorius, rašytojus, dailininkus, mums tik tereikia įsiklausyti vieniems į kitus. Ir gerbti. Kartais pagalvoju: „Žmonės, ko jūs iš manęs norite? Aš tik menininkas. Menininkai yra visuo-

menės mažuma. Nemanote, kad be jų pasaulis būtų pilkokas?“ Kai kandidatavau į gimnazijos prezidento poziciją, labai šitą akcentavau, nes kūrybiškas ir laisvas požiūris suteikia kasdienybę prieškonij. Tokiems jautriems žmonėms labiau rūpi kiti, todėl jie niekada neliks abejingi. Deja, bendruomenė dar nebuvo tam pasiruošusi, bet aš vis tiek nenuilau ir kalbėsiu apie tai tol, kol

pamatysiu, kad manęs klauso. Pastebėjote, kad kalbėdama apie gimnaziją rašiau MES? Nes aš ir jie, kartais nusivylę, ižeisti ir nesuprasti, vis tiek esame LSMU gimnazijos bendruomenės dalis. Taigi, kiek kainuoja būti menininku mūsų gimnazijoje? Kaip supratote, šis klausimas yra visiškai neretoris ir atsakymas į jį yra aiškus: truputis nervų, truputis pykčio, truputis nesusipratimų.

NEJSIVAIZDUOJU, AR TAI PASITEISINS

LSMU gimnazijos vardą garsina ne vienas talentas ir kūrėjas. Viena iš jų – alumnė Elzė Raubytė. Mergina šiemet dalyvavo projekte „Lietuvos balsas“ ir pateko į finalą. Jos tyru, švelniu balsu susižavėjo ne vienas klausytojas. Žurnalistė Miglė Cirulytė pasikalbėjo su Elze ir paklausė, kaipgi jai sekasi atstovauti kūrėjų bendruomenei.

Elze, trumpai papasakok apie save. Kuo šiuo metu užsiimi?

Esu Elzė, man 21 metai, užaugau Kaune. Kelečius metus studijuojau bei gyvenau Vilniuje.

Ar jauteisi nepripačiusia ar kitokia asmenybe, kai mokeisi gimnazijoje?

Trumpas atsakymas – ne. Niekada nemaniau, kad esu kažkuo kitokia, namie nebuvo „kalama“ į galvą, kad privalau rinktis mokslo sritį. Užtat noras ir motyvacija mokytis (kad ir ne pačiais geriausiais pažymiais) atėjo iš manęs. Tikriausiai labiausiai padėjo mūsų srauto įvairovė. Buvo visokių žmonių – nuo taip vadinamų „menininkų“ iki tikrų „moksliukų“. Ir kas gražiausia, kad visi vieni kitus palaikė bei papildė.

Kada supratai, kad suksi meno kryptimi?

Šiuo metu mane supa dvi meno kryptys – dizainas ir muzika. Pasąmonėje visuomet slypėjo atsakymas, kad tai yra veiklos, kuriose noriu tobulėti ir su jomis sieti savo gyvenimą. Paskutinėse klasėse, ypač per karantiną, buvo sudėtinga jų nepamiršti. Galvoje viskas susivėlė, nebežinojau, ar tikrai pavyks, ar jausiuosi šiose srityse sava ir pripažinta. Dainavimas, žinoma, natūraliai pasimiršo, nes nebeliko kontaktinių pamokų, nes dainuoti namuose, kuriuose gyvenau su dar keturiais žmonėmis, buvo gėda ir neįmanoma. Turbūt tai ir lėmė, kad pasirinkau visai kitą kryptį. Vienerius metus padirbusi ir pastudijavusi kitur, supratau, kad noriu grįžti prie vaikiškų svajonių. Taigi, atsiradau ten, kur

esu dabar. Neįsivaizduoju, ar tai pasiteisins, tačiau džiaugiuosi savo pasirinkimu.

Ar džiaugiesi, kad baigė LSMU gimnaziją?

Taip. Gal konservatorija būtų suteikusi daugiau žinių, daugiau patirties, jausčiausi stipresnė, tačiau, kaip jau minėjau, anksčiau dainavimas nebuvo mano prioritetas. Atvirai kalbant, nesu tikra, ar, norint dainuoti, reikia išsilavinimo, ypač Lietuvoje. Be to, visuomet gali pagelbėti individualios pamokos.

Kaip manai, ar meniškiesiems žmonėms sunku mūsų gimnazijoje?

Kalbant apie pačią aplinką, tikrai nesunku. Sunkiau tiems, kurie patys save vadina kito-kiais žmonėmis. Mokykla nėra visas gyvenimas. Niekas negarantuoja, kad ir kitose vietose nerasi žmonių, kurie kitaip mąsto. Kalbant apie mokslus, viskas priklauso nuo požiūrio. Jei žmogus nori mokytis vien tik aukščiausiais įvertinimais, tuomet taip, yra sudėtinga. Bet jei išmoksti savęs nesmerkti už tai, kas nepavyks, įmanoma išgyventi.

Ką patartum savęs ieškančiam ir nesupratančiam jaunuoliui?

Nebijoti ir neskubėti. Svarbu per daug savęs nesmerkti, leisti paaugti. Savęs supratimas dažnai nėra taip lengvai įveikiama užduotis. Reikia nebijoti ir mėgautis ta „nesupratimo“ būseną, kai nežinai, ką toliau daryti, ką veikti, kur eiti.

LSMU gimnazijos alumnė Elzė Raubytė: „Reikia nebijoti ir mėgautis ta „nesupratimo“ būseną, kai nežinai, ką toliau daryti, ką veikti, kur eiti.“

TRUMPAI APIE KARJERĄ

GYDYTOJO ANESTEZIOTOLOGO DARBĄ PRILYGINU LĖKTUVO PILOTO DARBUI

Žurnalistė Danielė Tarnauskaitė pateikia interviu su Kauno klinikų Anesteziologijos klinikos gydytoju anesteziologu reanimatologu Vytautu Ragaišiu.

Dažnai manoma, kad anesteziologo darbas yra tik suleisti vaistus. Gal galėtumėte papasakoti apie savo profesijos sunkumus ir atsakomybes?

Visų pirma, gydytojas anesteziologas reanimatologas neleidžia jokių medikamentų. Šios bei daugelis kitų svarbių funkcijų atitenka anesteziologijos slaugytojai.

0 aš gydytojo anesteziologo darbą dažnai prilyginu lėktuvo piloto darbui. Sunkiausi bei svarbiausi momentai yra sklandus pakilimas (mūsų praktikoje tai vadinama anestezijos indukcija) ir saugus nusileidimas (pabudimas iš anestezijos). Jei orlaivio pakilimas buvo sklandus, pilotai skrydžio metu naudoja autopilotą – kažkuria prasme jį naudojame ir mes savo darbe. Tačiau reikia nepamiršti, kad tiek ore, tiek operacinėje pavojaus gali tykoti bet kada ir netikėtai. Atsiradus netikėtumams problema reikia spręsti žaibiškai, nes net minutė, kartais ir sekundės gali būti lemiamos. Klaidos kaina – paciento gyvybė. Grėsmingų situacijų gali būti pačių įvairiausių, svarbiausia tik išlikti ramiam bei gebėti greitai panaudoti ne tik anesteziologijos teorijoje ir praktikoje sukauptas žinias, bet ir medicinos studijose įgytas žinias.

Papasakokite, kaip atrodo jūsų darbo dienos rutina.

Diena prasideda nuo penkiaminutės. Visada galvodavau, kad penkiaminutė yra susirinkimas, kuris trunka lygiai penkias minutes. Iš tikrųjų tai yra gydytojų anesteziologų susirinkimas, kuriame aptariame vakar dienos išskirtinius atvejus, šios dienos išskirtinius atvejus. Diskutuojame apie geriausią ir saugiausią anesteziologinę taktiką mūsų pacientams bei sužinome aktualią informaciją, pavyzdžiui, darbo organizavimą,

ligoninės plėtrą ir pan. Šis pasitarimas trunka 15–20 minučių, neretai ir 30 minučių. Sužinoję dienos operacijų planą, einame pas pacientus. Užduodame mus dominančius svarbius klausimus bei papasakojame apie numatomą anesteziologinę procedūrą ir laikotarpį po anestezijos. Likusią dienos dalį praleidžiame operacinėje. Svarbu paminėti, kad gydytojas anesteziologas su pacientu praleidžia daugiau laiko – nuo pat atvykimo į operacinį bloką, iki pat išvykimo iš jo.

Ar esate sulaukęs neįprastų prašymų iš savo pacientų?

Pacientų būna visokių – įvairaus amžiaus, nuo mažiausių iki vyriausių, nuo sveikų iki sunkiai sergančių, nuo labai išsilavinusių iki nelabai išsilavinusių. Būna ir neblaivių pacientų, kuriems čia ir dabar reikalinga skubi chirurginė pagalba. Tų neįprastų prašymų buvo įvairių ir galybė. Bet stengiuosi kuo geriau atlikti savo darbą ir nesigilinti į detales ar klausimus, kurie kartais ir kelia šypsena. Kita vertus, aš gyvenime vadovaujuosi posakiu: „Nebūna kvailų klausimų, būna tik neatsakyti.“

Ko būtumėte palinkėjęs sau tuo metu, kai pradėjote kelių anesteziologo profesijos link?

Gydytojo anesteziologo reanimatologo kryptį pasirinkau prieš 13 metų. Jei galėčiau atsukti laiką atgal, padaryčiau tą patį. Nė akimirkos nesigailėjau šio sprendimo. Tačiau, jeigu jau tą laiką atsuktume, grįžčiau į vidaus ligų ciklus ir dar atidžiau gilinčiausi į terapines ligas. Anesteziologijoje kardiologijos, pulmonologijos, nefrologijos, gastroenterologijos ir kitų terapinių ligų žinios, sakyčiau, yra visko pamatas.

Ką patartumėte jaunam žmogui, norinčiam siekti anesteziologo specialybės?

Jaunam žmogui, siekiančiam anesteziologo specialybės, visų pirma siūlyčiau ateiti į operacinę

„Klaidos kaina – žmogaus gyvybė.“

ir susipažinti su mūsų darbo pobūdžiu. Pajusti jį gyvai, prisiliesti, pačiupinėti. Gal susipažinę su gydytojo anesteziologo darbu persigalvosite? O gal dar labiau užsidegsite noru? Aš visada žinojau, kad noriu dirbti operacinėje ir būti chirurgu. Tačiau kuo daugiau laiko praleidau operacinėje, tuo labiau supratau, kad mano širdį užkariavo anesteziologija.

Ar savo darbe susidūrėte su sunkumais, kurių nesitikėjote?

Mūsų specialybėje daug reikšmės teikia pokalbis su pacientu prieš operaciją, taip vadinamas anamnezės surinkimas. Pokalbiu metu sužinojome apie paciento ligas, vartojamus vaistus, aler-

gijas ir taip toliau. Taip pat svarbu yra įsigilinti į paciento ligos istoriją. Kodėl jis ligoninėje? Kokia pagrindinė bėda? Kokie tyrimų rezultatai? Ir mintyse susidėliojęs dėlionę iš šių surinktų duomenų, man, kaip gydytojui anesteziologui, jau tampa lengviau nuspėti, kokie bus galimi kritiniai momentai, grėsmingi gyvybei momentai. Kokias pagalbines priemones bei vaistus geriau turėti kaip galima arčiau. Ši nuojauta ugdoma su patirtimi. Vis dėlto visiems netikėtumams nepasiruoši. Kartais, atrodo, visiškai netikėtai metas iššūkis, kuris turi būti išsprendžiamas staigiai. Tas staigumas, minties žvitrumas, emocijų valdymas, kartkartėmis – adrenalino pliūpsniai ir žavi mane anesteziologo darbe.

KELIONĖS PAKEITĖ MANO GYVENIMĄ

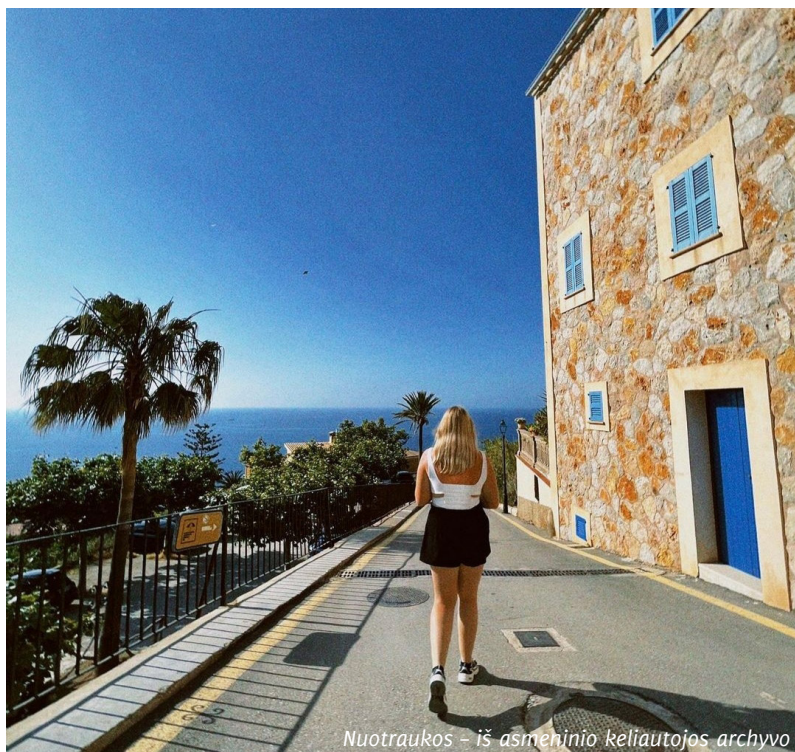
◀ 1 p.

Papasakok savo įdomiausią kelionės istoriją ar nuotyki.

Esu pasiklydusi Turkijoje, neturėjau nei interneto, nei sąskaitos, nei tikslaus adreso, kur man reikia nusigauti. Esu tranzavusi Armėnijoje ir per kelionės valandas susidraugavusi su žmogumi, kuris mane pavežė, nors net nekalbėjome ta pačia kalba. O smagiausia tai, kad jis pasikvietė į svečius, kur jau laukė paruoštas vaišėmis nukrautas stalas. Žodžiu, keliaujant kiekviena diena kaip nuotykis.

Ar esi patyrusi kokių nors nepalankių situacijų kelionėse ir kaip su jomis susidorojai?

Nepalankių situacijų būna dažnai. Padeda šaltas protas ir suvokimas, kad kiekviena problema ir situacija turi sprendimo būdą, tereikia nusiraminti, kelis kartus įkvėpti ir iškvėpti, pagalvoti, ką dabar gali padaryti, kad išspręstum šitą situaciją.

Nuotraukos – iš asmeninio keliautojos archyvo

Kokia yra Tavo nuomonė apie atsakingą keliavimą ir tvarias kelionių praktikas? Ar pati stengiesi keliauti tvariai? Čia turbūt reiktų patikslinti, ką jūs vadinatė tvariu keliavimu, bet aš turiu nuojautą, kad tai praktikuoju pati to nežinodama. Visada keliauju tik su viena kuprine, neimu nereikalingų daiktų ir pan. Dažnai gyvenime įvairiuose svečių namuose ar net pas vietinius, gaminuosi irgi dažnai pati, o keliauju tranzuodama arba viešuoju transportu.

Kokią įtaką kelionės turėjo Tavo asmenybei, gyvenimo vizijai ar vertybėms?

Kelionės pakeitė mano gyvenimą 360 laipsnių kampų. Visi žmonės, sutikti keliaujant, visos patirtos patirtys suformavo mane tokia, kokia esu dabar. Supratau, kad gyvenime tik kartą, todėl reikia daryti viską, kad tik tas vienas kartas būtų pats geriausias.

Ar jau esi atviresnė įvairioms patirtims, ar dar vadovaujiesi principu,

kad gyvenime svarbiausia pabaigti mokyklą, tada dirbti ir t. t., o vietos kitokiems norams neatsiranda?

Turbūt žmonėms, kurie mane stebi jau kurį laiką, akivaizdu, kad aš atvira visoms galimybėms ir jau seniai esu pamiršusi „normalų“, gal labiau reguliarių gyvenimo būdą. Man visada buvo svarbu veikti tai, kas man patinka, tai, kas mane daro laimingą. Aš niekada nebuvau žmogus, kuris mokosi vien 10-ukais ar bando visiems įtikti. Mano gyvenimas niekada nebuvo panašus į tradicinį paauglės gyvenimą.

